

MINA

Hola, em dic Mina i visc en un poble petit al nord del Marroc, a Taidalt. Tinc quinze anys, tinc dos germans i set germanes, sí, som una família molt gran. Al nostre poble no hi ha persones riques ni pobres, tots som iguals. Al meu institut estudiem tots els nens del poble. M'encanta moltíssim anar a estudiar perquè m'ho passo bé jugant amb les meves amigues. La meva mare està trista perquè al meu pare li van diagnosticar càncer fa un any i cada mes va a la ciutat a que el curin. El meu pare no vol que ens preocupem gaire per la seva salut, diu que de totes maneres si no torna a casa, el meu germà gran ens cuidarà i farà el paper de pare a casa. Vol que passi el que passi vagi a l'institut i que no deixi que cap home em tregui els meus somnis i aspiracions. La meva mare, en canvi, vol que deixi l'institut per cuidar les meves germanes i que em casi amb un home com les meves germanes grans. No vull casar-me, vull viure la meva vida tranquil·la i estudiar alguna cosa important. Avui, el meu pare ha anat a la ciutat a fer-se una operació. Ens ha dit que trigarà uns dies i que anirà amb ell el meu germà petit. La meva mare m'ha obligat a quedar-me a casa unes setmanes per ajudar-la amb el ramat i amb les meves germanes petites. Diu que quan torni el meu pare, ja decidirem si seguiré anant a l'institut o no. No és la seva decisió si no vull casar-me. Estic molt preocupada perquè si el meu pare no es recupera, ell és l'únic que m'entén i que vol que segueixi els meus somnis.

El meu pare ha empitjorat molt, li han tornat a fer una operació molt complicada i ha mort. El meu germà petit ha tornat sol de la ciutat i tot el poble hem plorat pel meu pare. Les meves germanes encara són molt petites i no entenen per què tots estem plorant. Els he explicat que el nostre pare no tornarà mai més, però no tenen per

què preocupar-se, de res. Ara, he de cuidar a les meves germanes i el ramat i no podré anar a l'institut. La meva amiga Aixa em porta els deures que donen a classe quan la meva mare està al mercat. M'agraden molt les matemàtiques i és molt trist que, segurament, no tornaré mai més a l'institut i a jugar amb les amigues.

Aquest matí m'he aixecat i he escoltat la meva mare parlant amb un noi que es vol casar amb mi. He anat corrents i li he dit que no em casaré amb cap home. La meva tieta ha vingut des d'Espanya i m'ha portat a un lloc on m'han fet el passaport per poder anar amb ella a Espanya i viure allí. en saber que per fi podré sortir del meu poble i viure una millor vida, m'he emocionat molt. Sé que el meu pare estaria molt content de no haver deixat que cap persona m'obligui a decidir sobre la meva vida i el meu futur.

Fa uns anys des que estic aquí i mai havia pogut pensar a estar fora d'aquell poble petit amb poques persones on la majoria no tenia cap futur. Fa uns dies vaig tornar al Marroc de visita i vaig conèixer un noi que estava a l'exèrcit. Vam parlar durant hores i hores i ens vam enamorar. En tornar a Espanya, vam tornar junts i ens vam casar. Ara tenim dues filles i vivim molt feliços i agraïts amb la vida que tenim junts.